

POSTMODERN TAHRİBÂT

ABDURRAHMAN EMİROĞLU

28 Şubat 1997'den bu yana tam 8 yıl geçti ve kimileri, Postmodern sürecin şu ülkede ne büyük bir tahribata yol açtığını daha yeni yeni fark ediyor olmalı ki, son zamanlarda, bir anlamda "postmodern rüçû" diye isimlendirebileceğimiz ilginç beyanatlarda bulunuyorlar ve yine "postmodern ihtidâ" diyebileceğimiz ibretâmis gelişmeler sergiliyorlar. 2005'e adım attığımız ilk günlerde, ardarda kamuya yansıyan bazı gelişmeler, doğrusu birbiriyile irtibatlandırılmayacak türden değildi.

"Manevi Boşluk" mu Dediniz?!

Önce, 28 Şubat'ın ünlü "militan demokrat" savcısı Vural Savaş'ın yarı nedâmet yarı rüçû içeren röportajını okuduk, hayretle: Gazete kupürlerinden derleyerek hazırladığı iddianame ile iktidarda olan bir partinin(RP) kapatılmasını sağlayan Savaş, RP aleyhine açtığı davaya ilişkin olarak; "Evet gaza geldim... Gaza getiren beni Şevket Kazan'dı... Belki de açmayacakım o davayı..." diyordu. Serdar Arseven'in kendisiyle yaptığı röportajdan (Dünden Bugüne Tercüman, 03.01.2005) Menderesçi ve kendince 'dindar' olduğunu da öğrendiğimiz savcı bey, acaba asıl kimlerin gazıyla harekete geçmişti? Ve şimdi, bu ifadeler, acaba bir rüçû mu, bir pişmanlık mı, yoksa yeni bir gaza ge(tiri)lme planının parçası mıydı?

Aynı günler basına yansıyan bir başka haber de, 2004'ün son MGK toplantısında "dünyadaki ve Türkiye'deki misyoner faaliyetleri'nin ele alındığına" ilişkindi. Basında yer alan haberlere göre, TSK'nun konuyla ilgili raporunda(ve aynı paraleldeki Emniyet raporunda), "misyonerlerin, 2020 yıla

kadar Türkiye nüfusunun yüzde 10'unu Hristiyanlaştırmayı ve 1 milyon İncil dağıtmayı hedefledikleri..."; keza, "manevi boşluk içerisinde olduğunu kabul ettikleri Alevi ve Kürt vatandaşlara daha fazla yoğunlaştıkları" tespit ediliyordu.

Ardından, Rahşan Ecevit'in "Din elden gidiyor" feryadıyla sarsıldık: Mâhûr süreçte, TBMM'nin tek başörtülü milletvekili Merve Kavakçı'yı işaret ederek, hınçla, "lütfen şu hanıma haddini bildiriniz" diye kükreyip onun şahsında başörtüsüne savaş açan Bülent beyin akıl hocası olduğu İzzet Hanımefendi neler de söylüyordu böyle! "AB'ye gireceğiz derken dinimiz elden gidiyor. Ben bir Müslümanım. Ülkemde Müslümanlığın genellemesine razı olamam... Ülkemizde kiliseler yer yer apartman katlarına kadar yayıldı. Kimi vatandaşlarımız kâh ilana yoluyla kâh çıkar sağlanarak Hristiyan yapıyor..." (www.dsp.org.tr)

Postmodern süreçte "irticâ"ya karşı küllî bir saldırı başlatarak imam-hatipleri, Kur'an kurslarını, dinî görünürlüğü ve varlığı alabildiğine azaltıp büyük yara almalarına sebep olan güçlerin ve aktörlerin misyoner faaliyetlerinden rahatsız olmaları ve bu bağlamda "manevi boşluk"un altını çizmeleri, câlib-i dikkat bir gelişme değil mi? Düne kadar ve hâlâ her fırsatta irticâ yaygaraları koparmayı, din düşmanlığı yapmayı meslek edinen ve her Kurban bayramında olduğu gibi, bu Kurban'da da 'kan ve vahşet edebiyatı' yapan mâlum medyanın, öbür taraftan da çarşaf çarşaf, ekran ekran misyonerlik tehlikesinden dem vurmalarının anlamı, hikmeti ne ola ki? Hep belli merkezlerden start alarak başlatılan bu tür kampanyaların ardından başka türlü operasyonların çekildiğine birlikte tannık olmadık mı?

O halde gelin, "manevî boşluk" a vurgu yapan TSK bildirisini, ünlü savcımızın nedamet(!) görüşlerini (S.Arseven, röportajında V.Savaş'ın ağladığını söylüyordu), Rahşan Hanım'ın "din elden gidiyor" çığlığını birlikte teemmül edelim:

"Elden Giden Din" Hangi Din?

"Manevî boşluk" sözü biraz tanıdık gelmedi mi kulağınıza?! Hatırlarsanız, Kıbrıs seçimleri esnasında baba-oğul **Denktaş**'ların ağzından da benzer sözleri işitmiştik. Manevî boşluk içinde yüzen Kıbrıs Türk gençliğinin Rumlarla birleşmeye teşne olduklarını görünce, akılları başlarına gelmişti haretlerin! Baba Denktaş, boynunda haç taşıyan bir Türk gencine 'sen Müslüman değil misin?' diye sorduğunu ve 'galiba!' cevabı aldığını dramatik bir dille anlatıyordu, meydanlarda, ekranlarda. (Hoş, oğün-bugündür, Kıbrıs'ta din tedrisâtına dair hiç bir tedbir alındığını da işitmedik.) Şimdi de, Türkiye'de dine ve dindarlara karşı topyekûn ve postmodern savaş açan hazerât, artan misyoner faaliyetlerinden hareketle ucundan-kuyundan "din elden gidiyor" nâraları atmaya başladılar. Ancak, bu elden giden "**din**" nedir, nasıl bir "**din**"dir, kimlerin -AB'ye ve dünyaya açılma sürecinde zedelenen- çıkar egemenliklerini korumaya ya da yeniden tesis etmeye yaracaktır; işte burası önemli, hem de çok önemli!

Tam da "**nasil bir din**" sorusunu sorduğumuz bu aşamada, çok ibretlik bir postmodern ihtidâ olayına dikkat çekmeliyiz. Akşam Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Serdar Turgut** Bey, ciddi bir beyin ameliyatı geçirip ölüm korkusunu ense kökünde hissedince ateizmden vazgeçerek "**spiritüalizm**" de huzur buldu. "Spiritüel"i biz söylemiyoruz, Nuriye Akman'ın (Zaman, 02.01.2005) kendisiyle yaptığı röportajda sayın Turgut söylüyor; dini "**toplumsal bir proje olarak görmediğini**", "**içe döndüğünü**", "**duanın gücünü keşfettiğini**" de ekliyor. Hatta "**dinci kesimle aramda bir duvar olması ihtimali büyük**" demeyi dahi ihmal etmiyor.

İmdi, hemen şunu söyleyelim: "Ed-Dîn" olan yani yegane hak din olan İslâm, kimsenin tekelinde değildir. S.Turgut da, V.Savaş da, R.Ecevit de, diğerleri de İslâm'ı öğrenme, Allah'ın Kitabı'nı okuyup anlama ve nasûh bir şekilde tevbe ve istiğfar edip hata ve günahlarından rücû etme hakkına sahiptirler. Hatta, bedava İncil dağıtanlara karşı

Vural Savas

tepkisel olarak bedava Kur'an dağıtan bir bayarı görünce, "inşallah, dağıttığı Kitab'ı önce kendisi okuyup anlar da arınır" diye duâ da etmişizdir. Ve dahası, Hz.Yusuf'a komplo kurup kör kuyuya atmak suretiyle ölümüne kasteden, gömleğini kana bulayıp yalan uydurarak babaları Yakub'u kandırdıklarını zanneden kardeşlerinin, yıllar sonra Yusuf(a.s)'la karşılaşınca nedamet duyup; "**doğrusu biz kesinlikle hatalı idik**" (12/91) demeleri türünden erdemli davranış gösterecekleri de muntazır. Ama olup bitenler, 'acaba rücû mu, tevbe mi, tepki mi, tergaht mı?!...' diye suâl etme teyakkuza ve tedbirliliğini de kesinlikle elden bırakmamak durumundayız.

Taşları Bağlayıp Köpekleri Salıverenler Kimler?

İşte burada, sözü edilen "manevî boşluk"un sebeplerini ve nasıl oluştu(ruldu)ğünü eğip bükmeden ortaya koymalıyız. Bu ülkede, "**taşları bağlayıp köpekleri ortalığa salıverenler**" ve tamamen sanal bir "**irticâ tehdidi**"ni abarta abarta birilerini "gata getirip" misli görülmedik bir postmodern tahrîbât meydana getiren dahili ve harici "**şer odaklarını**" iyi tespit etmeliyiz.

Yıllardan beri ve be-tahsis postmodern süreçte halkın manevî duygularını, erdemlerini aşağılayıp aşındıran; dini inançlarıyla, hayat tarzlarıyla, giyim-kuşamlarıyla ha bire alay edip duran; ahlaki değer yargılarını, davranış kalıplarını yerle bir eden; güven duygularını, dayanışma ruhlarını yok eden; aile, namus, iffet gibi değerlerini törpüleyen

törpüye tükenme noktasına getiren şeytanî güçleri, kurumları, çevreleri ıskalayarak; "ne oldu bu millete?", "ne oldu bu gençliğe?", "bu manevi boşluk nasıl oluştu?", "kimileri neden misyonerlere itibar eder hale geldi?" sorularının cevabını bulamayız.

En masum, en doğal bir dini duyarlılığı, uygulamayı veya görünürlüğü bile "irticaya karşı mücadele" için elverişli bir psikolojik harp malzemesi olarak kullanmaktan huzur etmeyenleri; sindirilmiş, susturulmuş, püskürtülmüş bir insan tipi üretmek halkı her türlü yorlamaya, kokuşmaya, ahlaksızlığa, hayasızlığa, inkara açık ve hazır hale getirenleri görmezlikten gelemeyiz; nasûh tevbe etmedikleri sürece de affedemeyiz.

Mâhûl süreçte "irticâ, irticâ!" diye yırtınırken, ağalarının, patronlarının, bürokrasi oligarşisinin şimdi her gün bir yenisi ortaya dökülen yolsuzluklarını, hortumlamalarını, soygunlarını, talanlarını ört-bas edenleri unutamayız, unutmamalıyız.

17 Ağustos 1999 depreminde, tamamen dini ve insanî duyarlılıklarıyla ilk harekete geçenler İslâmî vakıf ve dernekler olunca, "İslâm-fobi"leri depreşerek onların insanî yardımlarını bile engelleyenlerin, bugün çıkıp da Güneydoğu Asya'ya yardım için şarkıcı-türkücülerin tertiplelediği konsere itibar etmeyen halkı suçlamalarını samimi bulamavız.

Körpe zihinlerin dinini, inancını öğrenmesine imkan ve fırsat vermeyip imam-hatiplerin, Kur'an kurslarının köküne kibrit suyu dökenlerin; kendi evinde, apartmanında Kur'an öğreten dindar insanları "irticâ" diye yaftalayarak der-dest edenlerin, şimdi kalkıp, 'taşların hâlâ bağlı, köpeklerin ise serbest' olduğu şu ülkede; manevi boşluktan, misyonerlerin her mahalleye yayıldığından dem vurarak 'din elden gidiyor' diye feryat etmelerini çok "anlamlı" buluruz.

Temel görevleri "kötülükleri emredip iyilikleri engellemek" suretiyle yeryüzünü fesada bökmek olan(9/69), "hayırlı şeyleri engelleyen, saldırgan, günahkâr, kaba, haşin ve kötülükle damgalı" (68/12-13) kimseler, bu halkla, halkın değerleriyle ve dinle savaşmaktan vazgeçip kendi durdukları yeri ve kafa yapılarını sorgulamadıkça, ıslâh-ı nefis edip duruşlarını düzeltmedikçe asla iflah olmazlar, diye inanır ve düşünürüz ves-selam!

"Light İslâm", "Euro-İslâm", "Türk İslâm"...

Öyleyse, bütün bu olup bitenleri nasıl değerlendirmeli, anlamalı ve anlamlandırmalıyız? Sökonusu gelişmelerin resmini net olarak çekip fotoğraf karelerini yanyana koyduğumuz zaman, doğrusu şu soruyu sormaktan kendimizi alamıyoruz: Sakın, Amerikalıların "İlmî/Light İslâm", Avrupalıların "Euro-İslâm"ı türünden, suya sabuna dokunmayan, spiritüel/ruhsal, ezoterik/gizemci, edilgen, omurgasız, kolu kanadı budanmış ama millî çıkarlara hizmete âmâde bir din anlayışı yani "Türk İslâmı" tezgaha konulmak isteniyor olmasın!!

Gelişmeleri farklı okumasıyla tanıştığımız Mahir Kaynak'ın CHP'deki değişime ilişkin şu ifadelerine ne dersiniz? "...iktidarda olmadığı zaman bile belirleyici olan Alt Ok modeli değişecektir. Yerine gelecek model bellidir: Evrensel ve dine dayalı bir düşünce sistemi. CHP'de değişecek olan kişiler değil ideolojilerdir... Tek özelliği dini motifler kullanmak olan bir lider adayı CHP'yi sarsıyor ve başa geçiriyor..."(Star, 09.01.2005)

Yine Serdar Turgut'un (ki, Kur'an'la tanışmasına sevindik; hastalığı için şifa ve Kitab'ı anlayacak basiret vermesi için Allah'a duacıyız), genel yayın yönetmenliği yaptığı Akşam'a dair; "Biz milliyetçi, muhafazakâr, ama içerdiği Batılı olan, şehirli olan bir gazete yapacağız." (Zaman, 03.01.2005) sözleri ne anlama geliyor? Bu proje sadece kendi iradesi tahtında mıdır?

Keza, iki büyük medya grubunun, durup dururken yurt dışındaki bir hocafendiye keşfedivermeleri(!) -ki hocafendiye bu ülkeyi dar edenler yine mâlum medya idi- ve ha bire misyoner tehlikesine dikkat çekmeleri, yine Rahşan Hanım'ın mâlum fevranı, vb.; tüm bunlar çok masumâne rûcûlar, değişimler midir?..

Yoksa... Evet yoksa, bir zamanlar Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'ın sosyalist gençlere kızarak söylediği "Bu ülkeye Komünizm lâzımsa, onu da biz getiririz!" türünden bir gelişmeye mi şahit olacağız? Yoksa, ülkeye biraralık dinî/manevî duyarlılık lâzım oldu da, onu getirme çabasının ilk işaretleri mi bunlar?! Ve yoksa, milliyetçiliğin, ulusal kimliğin hizmetinde ve devletin kontrolünde bir "millî din" mi tezgahlanıyor?!

İmdi, bu sinsî planı iyi takip edip oyuna gelmemek; sahib, dinamik, hayatın her alanını kuşatan ve mümin olmanızı bize emrettiği ümmet bilincini daha güçlü seslendiren bir İslâmî söylemi yükseltmenin tam zamanıdır. ■

